

Küçük Pangolinin Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Pangolinin Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Yumuşak, karanlık gecede, ay gümüş bir dilim ve yıldızlar minik fenerlerken, küçük bir pangolin uyandı. Kısa bacaklarını gerdi ve minicik bir esneyişle esnedi. Adı Pip'ti ve keşfetmeyi çok severdi. Yeşil yaprak çantasını aldı ve serin gece havasına adım attı. Dünya sessizdi ve iz onu bekliyordu.

Pip'in pulları kahverengi ve ten rengiydi, sonbahar yaprakları gibi katman katmandı. Yüzü soluk krem rengiydi ve kocaman kara gözleri merakla parlıyordu. Minik burnuyla havayı kokladı. Bu gece bir şey ilginç kokuyordu. Yeni bir koku! Sıcak ve biraz tozluydu, taze toprak gibi. Pip'in kalbi sevinçle hopladı. Yeni şeyleri severdi.

Pip kokunun peşinden kıvrımlı bir iz boyunca gitti. İz minik pençelerinin altında yumuşacıktı. Fısıldayan uzun otların ve yapraklarını kapatmış uykulu bir çiçeğin yanından geçti. Sonra birini gördü. Bir yerdomezuydu! Uzun boylu, soluk pembemsi griydi; tavşan gibi uzun kulakları ve uzun bir burnu vardı. Mavi bir atkı takıyordu. Neşeyle kazıyordu.

Yerdomuzu başını kaldırıp gülümsedi. "Merhaba!" dedi. "Ben Arlo. Lezzetli karıncalar kazıyorum. Kazmayı sever misin?" Pip başını salladı. "Pek değil," dedi. "Ama keşfetmeyi çok severim! İzleri takip eder, yeni şeylerin kokusunu alırım." Arlo'nun gözleri parladı. "Ben de keşfetmeyi çok severim!" dedi. "Belki birlikte keşfederiz?" Pip o kadar hızlı başını salladı ki pulları takırdadı.

Böylece Pip ve Arlo birlikte yola koyuldular. Pip önden gidiyordu, uzun kuyruğu salınıyordu. Arlo arkasından geliyordu, kocaman kulakları her sesi dinliyordu. Gece seslerle doluydu: cırcır böcekleri ötüyor, yapraklar hışırdıyor ve bir baykuş yumuşakça ötüyordu. "O ne?" diye sordu Arlo. "Sadece rüzgâr," dedi Pip. Yan yana yürüdüler, gece izinde iki arkadaş.

Kısa süre sonra gizemli bir iz buldular. Tozun içinde minik ayak izlerinden oluşan bir çizgiydi. "Bunları kim yapmış?" diye fısıldadı Arlo. Pip eğilip kokladı. "Bilmiyorum," dedi. "Ama öğrenelim!" Ayak izlerini takip ettiler. İz bir çalının altından geçip bir kayanın etrafından dolandı. Bir bulmaca gibiydi. "Bu çok eğlenceli!" dedi Arlo. "Birlikte keşfettiğimiz için çok sevindim."

Pip ve Arlo izi kokladılar. Pip'in minik burnu seğırdi. Arlo'nun uzun burnu kıpırdadı. "Tatlı bir şey kokuyorum," dedi Pip. "Toprak gibi bir şey kokuyorum," dedi Arlo. Burunlarının peşinden gittiler. İz küçük bir tepeye çıktı. Tepede durup yukarı baktılar. Gökyüzü yıldızlarla doluydu! "Vay canına!" dedi Arlo. "Yıldızlara bakmayı çok severim." "Ben de!" dedi Pip.

Tepede oturup yıldızları saydılar. "Şu kazı pençesine benziyor," dedi Arlo. "Şu da bir pula benziyor," dedi Pip. Gülüştüler. Sonra Pip çimenlerin arasında parlayan bir şey gördü. "Bak!" dedi. Yıldız gibi parıldayan küçük bir taşı. "Çok güzel," dedi Arlo. "Saklayalım," dedi Pip. "İzimizden bir hazine."

İz boyunca ilerlemeye devam ettiler. İz tepeden aşağı inip bir çukura girdi. Çukur karanlıktı ama Pip'in gözleri keskindi. "Bir şey görüyorum," dedi. "Ne?" diye sordu Arlo. "Bilmiyorum," dedi Pip. "Ama büyük ve yuvarlak." Sessizce yaklaştılar. Arlo'nun kocaman kulakları seğirdi. "Bir ses duyuyorum," dedi. "Minik bir uğultu gibi." "Öğrenelim," dedi Pip.

İz büyük, yuvarlak bir çalıda sona erdi. Çalı, ay ışığında parlayan minik beyaz çiçeklerle kaplıydı. "Oo!" dedi Pip. "Bu bir çiçek çalısı!" Arlo kokladı. "Ve uğulduyor," dedi. "Arılar!" dedi Pip. "Uyuyorlar." Çiçek çalısına baktılar. Çok güzeldi. "Bu gizli bir sürpriz," dedi Arlo. "Ve onu birlikte bulduk!"

Ama sonra Pip başka bir şey gördü. Çalının arkasında küçük, karanlık bir delik vardı. "İçinde ne var acaba?" diye merak etti. "Belki hazine," dedi Arlo. "Belki de bir tünel," dedi Pip. "Keşfedelim!" Arlo endişeli göründü. "Korkutucu olabilir," dedi. "Ben önden giderim," dedi Pip. "Sen arkamdan gel." Cesurca deliğe adım attı. Arlo hemen arkasından geldi.

Deliğin içi rahat ve sıcaktı. Duvarları yumuşak yosunla kaplıydı. "Hiç de korkutucu değil," dedi Pip. "Küçük bir oda gibi!" Arlo gülümsedi. "Çok cesurdun," dedi. "Sen de hemen arkamdaydın," dedi Pip. "Bu beni de cesur yaptı." Etraflarına baktılar. Köşede parlak çakıl taşlarından bir yığın vardı. "Hazine!" dediler ikisi birden.

Her biri bir parlak çakıl taşı aldı. "Bu şimdiye kadarki en güzel gece," dedi Arlo. "Tanıştığımıza çok sevindim," dedi Pip. "Ben de," dedi Arlo. "Keşfetmek bir arkadaşla daha eğlenceli." Sıcacık delikte oturup hikâyeler paylaştılar. Pip bir kelebeğin peşinden gittiği zamanı anlattı. Arlo bir tepenin öbür tarafına tünel kazdığı zamanı anlattı. Gülüp durdular.

Sonra delikten dışarı süründüler. Gökyüzü aydınlanıyordu. "Yakında eve gitmeliyim," dedi Pip. "Ben de," dedi Arlo. "Ama yarın gece yine buluşalım." "Evet!" dedi Pip. "Yeni bir iz keşfederiz." Büyük kayada buluşmaya söz verdiler. Sonra iyi geceler dilediler. Pip mutlu bir kalple eve yürüdü. Yeni bir arkadaşı vardı.

Ertesi gece Pip, Arlo'yla büyük kayada buluştu. Yeni bir iz keşfettiler. Kokladılar, kazdılar ve yıldızlara baktılar. Küçük bir gölet bulup kurbağaları izlediler. Bir tüy ve tuhaf şekilli bir yaprak buldular. Her şey birlikte daha eğlenceliydi. "Arkadaşlar her şeyi güzelleştirir," dedi Pip. "Özellikle keşfetmeyi," dedi Arlo. Ve gülümsediler.

Yani bir g n ye il yaprak  antallı k   k bir pangolin ve mavi atkılı bir yepdomuzu gece izinde y r rken g r rsen, bilirsin. Onlar en iyi arkada lar. Sevd  i  eyleri payla ırlar ve bu dostluklarını b y t r. Ve belki,  anslıysan, seni de birlikte ke fetmeye davet ederler.   nk  ke fetmek her zaman bir arkada la daha e lencelidir.